Den naadige Frøken.

Roman

af

W. Relten.

Paa Dansk ved

G. Reitzenstein-Hansen.

(Fortsat.)

„Mor, gives der da intet Middel, hvor ved man kan glemme?"

Han havde skjult sit Ansigt i begge Hænder.

Fru Nordheim bøjede sig ned til ham. Hendes Haand gled kjærtegnende gjennem hans Haar.

„Der gives intet andet Middel end taalmodigt at bære, hvad Gud tilskikker dig; han vil hjælpe dig med Byrden; thi aldrig er Korset for tungt, naar vi blot hengiver os i hans Vilje."

Nordheim svarede ikke, han laa endnu ubevægelig med Hovedet i Hænderne, Minuter hengik, kun Vandets Skvulpen afbrød Stilheden.

Endelig rejste han sig op; hans Trak var meget blege. Han smilte da han mødte sin Moders bekymrede Blik.

„Det er heller ikke et Tid saaledes, kun naar jeg tænker der paa. Bær ikke bekymret, Mor, nu lader vi det hvile igjen; du ser vel selv, at det er bedre paa den Maade! det kan dog ikke ændres."

„Nej, jeg troede, du havde forladt din Hustru i Vrede, da hun fremsatte sin uretfærdige Beskyldning; at det ogsaa var hende, der bød dig gaa, havde jeg rigtignok ikke tænkt."

Hendes Stemme lød haard og bitter, hun talte jo om den Kvinde, der havde ødelagt hendes Søns Livslykke.

„I Begyndelsen, da hun var fattig, kunde hun modtage dit Offer, senere, da hendes Formue atter var sikret hende, bød hun dig at gaa. Hugo, erindrer du den Dag, da du fortalte mig, at Omstændighederne havde tvunget hende til at blive din?"

„Moder, ikke den Tone, naar du taler om hende; lad os forlade dette Thema, jeg kan dog aldrig glemme, at hun er min ægteviede Hustru."

* * *

„Er De der, kjære Fru Nordheim," lød nu Naziedas Stemme ganske tæt ved.

„Fernande, her er din Moder og Broder."

Hun var kommen omkring en Bøjning af Vejen, og Fernande lod til at være et godt Stykke bag efter hende, thi hun var endnu ikke til at se.

Nordheim sprang op og børstede Sandet af sit Tøj.

„Det er godt, De kommer, Baronesse, Moder og jeg var paa Vej til at blive melankolsk. Synes De ikke, Baronesse, at denne ensformige Skvulpen har noget melankolsk ved sig?"

„Nej, ikke paa en Dag som denne. Se blot, hvor Havet skinner og blinker, hvor hver enkelt Bølge gløder. Draaberne ser jo ud som tusinde Diamanter; nej, i Dag finder jeg sandelig ikke Havet melankolsk."

Naziedda kom lige fra Bad. Hendes prægtige Haar hang løst ned, men de varme Solstraaler havde allerede næsten tørret det, og det bølgede ned over hendes fine Skikkelse som en skinnende Kappe.

„Hvor bliver Fernande af?"

Fru Nordheim saa overrasket hen ad Vejen.

Naziedda lo, saa alle hendes blændende hvide Tænder blev synlige.

„Lad hende blot være, kjære Fru Nordheim, hun leder efter Søgræs og sjældne Muslingeskaller, som hun naturligvis aldrig finder, da her ingen er. Hr. Nordheim, har De hørt, hvad hun fornylig gjorde? Jeg sad i min Kurvestol og læste, Fernande ledte som altid efter Søgræs og Muslingeskaller; pludselig kommer hun hen til mig.

„Naziedda, jeg har fundet noget! Se denne prægtige Musling, Sandet skal blot vaskes lidt af."

Jeg ser paa Tingesten, og hvad tror De det var? — Et Løg, som hun havde antaget for en Musling!"

I dette Øjeblik kom Fernande; hun vekslede et hurtigt Blik med Naziedda og satte sig saa ned i Sandet.

„Hvor kan det være, at du i Dag netop har valgt denne Plads, Mamma?"

Hendes Kinder glødede, og Stemmen lød fortrædelig.

„Synes du ikke om det?"

Nordheim saa smilende paa sin Søster.

„Hvad er gaaet dig imod i Dag?"

„Hvis der var noget, maatte det da være dig; forøvrigt kan det være mig ligegyldigt, men havde vi vidst, at I var her, saa havde vi ikke forstyrret jer, for jeg er overbevist om, at du og Mamma har en hel Mængde at tale sammen."

Hun lagde en ubehagelig Betoning paa „en Mængde", og Naziedda saa hurtig over paa Nordheim, der rødmede kjendelig.

„Kom, Hr. Nordheim, har De nogen Sinde prøvet paa at løbe Bølgerne imøde, naar Floden stiger, jeg holder saa meget af det; skal vi prøve det?"

„Ja, De kan jo lære mig det, Baronesse, jeg maa tilstaa, at jeg aldrig har forsøgt det."

„Kom saa!"

Snart hørte man Naziedas sølvklare Latter, naar hun ikke kunde flygte hurtig nok, og en Bølge vædede hendes kjønne, smaa Fødder.

Fru Nordheim bøjede sig fremover og forsøgte at se sin Datters bortvendte Ansigt.

„Fernande, mit Barn, hvad er der i Vejen med dig? Du bliver i den senere Tid saa let mismodig og forstemt. Sig mig, hvad det er?"

„Intet!"

Fernandes Stemme skjælvede lidt og en forræderisk Rødfarvede hendes Kinder.

Fru Nordheim greb hendes højre Haand og tvang hende derved til at vende sig om.

„Naar du ikke har Tillid til mig, vil jeg ikke tiltvinge mig den, men, mit Barn, ved Moderhjertet udøser man lettet baer Sorg og Kummer, husk paa det."

„Jeg forstaar virkelig ikke, hvad du vil, Mamma, jeg har dog ikke givet dig Anledning til Klage og heller ikke til at du skulde formode, at jeg skjuler en Hemmelighed for dig."

Fru Nordheim sukkede let.

„Nej, du har ikke givet mig Anledning til Klage, men tidligere kunde jeg læse hver Tanke i dine Øjne, nu slaar du dem ned, naar de møder mine. Jeg gjør dig ingen Bebrejdelser, jeg siger blot, tag dig i Agt for fremmed Paavirkning."

Fernande svarede ikke.

Hendes Moder syntes heller ikke at have ventet noget Svar, thi hun rejste sig og gik ned til Havet med sin lille Feltstol paa Armen.

„Jeg gaar hjem, Børn!" raabte hun til de to.

Nordheim skyndte sig straks til hende, og Naziedda fulgte efter.

„Hr. Nordheim, jeg har en meget stor Bøn."

Hun foldede Hænderne som et lille Barn og saa skjælmsk op til ham under de lange Vipper.

„Og det er? De ved jo godt, at jeg ikke er i Stand til at afslaa Dem noget."

„Spotter! Jeg vilde gjerne have, at De skulde undervise mig i Maling; man paastaar, at jeg har Talent i den Retning. Vil De forsøge det?"

„Selvfølgeligt! Jeg føler mig uendelig smigret. Lad os begynde paa Undervisningen straks i Morgen. Har De forsøgt Dem i Landskabsmaling?"

„Ja, ellers havde jeg ikke bedt Dem; jeg ønsker blot, at De skal hjælpe mig lidt."

„Naa, for at gjøre Begyndelsen, lad os straks i Dag bestemme os for et malerisk Punkt. Se her den Bro, hvor alle Sejlskibene ligger, kun maa vi have Aftenbelysning der til."

„Aa, hvor det vil blive smukt, det vil sig," forbedrede hun med et Smil, „naar De hjælper mig, for alene" — hun rystede paa Hovedet.

„Det vil nok gaa," trøstede Nordheim, „De skal se, hvor det bliver godt."

„Fernande, vilde du ikke ogsaa forsøge dig?

„Nej Tak! Du ved lige saa godt som jeg, at jeg ikke kan male."

Da de havde naaet Huset vendte Naziedda sig om.

„Kommer De ikke med ind, Baronesse?"

„Nej, jeg har lovet Frøken Booder at opsøge hende ved Stranden. Det er en forhenværende Institutsveninde, som jeg traf her i Gaar; om et Kvarter er jeg her igjen."

Da hun kom ned til Stranden, gik hun først saa langt, at hun umulig kunde ses fra Huset, saa udstødte hun et svagt Raab.

Straks efter traadte en ung Mand hen til hende, man kunde ved første Blik se, at det var hendes Broder.

Al Blødhed og Barnlighed var forsvundet fra hendes Stemme, nu lød den skarp og haard, da hun sagde:

„Botho, gjør nu endelig en Gang Alvor af det; jeg siger dig, vi har Fernande fuldstændig i vor Haand, og naar hun en Gang er din Hustru, saa maa den gamle betale."

„Og jeg siger dig," svarede han lige saa skarpt, „at det ikke kunde falde mig ind at gifte mig med dette kjedelige Væsen. Livet ved hendes Side blev jo et Helvede."

„Og din Gjæld?"

Naziedda saa foragtelig paa ham.

„Jeg ved en anden, Naziedda, den gamle Pariani's skjønne Niece; hun maa være rig," han talte hurtigt og opbrørt, „hold Jernet varmt her, jeg maa først forsøge min Lykke der; den Kvinde kunde jeg elske, men Fernande —"

„Er den Spurv i Haanden, som du ikke skal lade flyve for Duen paa Taget. Botho, vær fornuftig, min Taalmodighed er forbi. Hvad ved du om denne Pariani? Hun kan ligesaa godt være en gift Kone."

„I hvert Fald kan det jo være dig ligegyldigt, om jeg gaar til Grunde, for det er ikke af Kjærlighed, du vil binde mig Fernande paa; jeg gjennemskuer dig. Den smukke Nordheim skal straffes ved sin Søster, og dertil udsøger du paa en saa kjærlig Maade mig. Er det ikke saaledes?"

Naziedda stampede vredt i Jorden.

„Mine Grunde vedkommer ikke dig!"

„Nej det har du Ret i; men da vi begge har Interesser paa Spil, maa du vente en Uge endnu; gaar du ind paa det?"

Naziedda nikkede blot, men hun tilkastede Broderen et fortørnet Blik og gik derefter sin Vej.

Botho fjernede sig sagte fløjtende med Hænderne i Lommen.

Naziedda vendte tilbage til det Hus, hvori hun var bleven optaget med Kjærlighed og Gjæstevenskab.

---

6. Kapitel.

I et graat uanseligt Hus boede Fyrstinde Pariani med sin Niece. De omgikkes ingen; hvem Niecen var, om hun bar samme Navn, det havde hidtil ingen kunnet faa Besked om.

De to Damer bekymrede sig ikke om de øvrige Menneskers Færden; de opsøgte al Tid et afsides Sted ved Stranden, hvor sjældent nogen anden forvildede sig hen, og der opholdt de sig det meste af Dagen. Kun de faa andre Lejere i Huset, deriblandt Botho Bieneck, saa dem jævnlig og blev der ved mindet om deres Tilværelse.

Han havde allerede oftere søgt at gjøre Damernes Bekjendtskab, men hidtil uden Resultat.

Da han nu kom hjem i Dag efter Samtalen med Naziedda, besluttede han ved første Lejlighed at gjøre et alvorligt Forsøg paa en Tilnærmelse.

Det var umuligt at vente længere, thi han vidste altfor godt, at Naziedda ikke var til at spøge med. Han mumlede sagte en Ed mellem Tænderne; han var i Naziedas Magt, og at der maatte gjøres noget for at befri ham ud af den nuværende Situation, det vidste han lige saa godt som hun.

Det lod til, at Skjæbnen vilde være ham gunstig, thi da han traadte ind i Gangen, kom netop Damerne ned ad Trappen.

Den yngre af dem tabte sin Parasol, og før hun kunde bukke sig efter den, havde Botho grebet den og overrakte hende den med et Smil.

„Damerne tillader maaske, at jeg præsenterer mig, Baron Bienick."

„De har hidtil været meget elskværdig mod os, Hr. Bienick; De har oftere vist os Smaatjenester, det glæder mig at kunne takke Dem nu."

„Aa, det er ikke Ulejligheden værd at tale om."

Botho vendte sig nu til den yngre, uagtet det var den ældre, der havde talt til ham.

„Kan jeg ikke være Dem til Nytte med et eller andet?"

De to Damer vekslede et hurtigt Blik.

„Vi vilde saa gjerne foretage en lille Sejltur, men kjender ingen paalidelig Sømand, og jeg hører, at ikke alle Baadene er gode."

„Med største Fornøjelse!"

Den unge Mands Øjne lyste, saa let havde han ikke tænkt sig Sagen.

„Hvis Damerne tillader, skal jeg i Morgen underrette Wichman, han er den dygtigste Skipper. Til hvornaar maa jeg bestille ham?"

„De er virkelig overordentlig elskværdig; hvis vi kan faa ham i Morgen Klokken fire, — hvad mener du, Viola? — Er det passende?"

Nu saa hun endelig op; Botho havde næsten tvivlet om at faa hendes Stemme at høre og de skjønne Øjne at se paa nært Hold.

„Hr. Bienick er altfor elskværdigt men jeg er bange for, at vi forlanger for meget af ham."

Stemmen var akkurat saa velklingende, som han havde ventet det, men Tonen var overlegen og kold.

„Jeg beder Dem indstændig om at lade mig vise Dem denne lille Tjeneste."

Bothos mørke Øjne dykkede ned i hendes med et bedende Blik. Hun svarede ikke, men den gamle Dame tog Ordet igjen.

„Min bedste Tak, Hr. Bienick, vi modtager Deres venlige Tilbud."

Hun hilste let med Hovedet, han traadte tilbage med et dybt Buk og lod Damerne komme forbi.

„Saa let vundet," mumlede han ved sig selv, thi at han nu vilde have let Spil, tvivlede han slet ikke om. Han kjendte sin Magt over for Kvindehjerter og havde ofte prøvet den.

* * *

Næppe var Damerne ude af Høreviddе, før Viola opbragt vendte sig mod sin Tante:

„Hvor grænseløs uforsigtig af dig, Tante! Jeg vilde jo ikke gjøre noget Bekjendtskab."

„Men Barn, vi kan da ikke leve her som Eneboere. Jeg maatte takke ham, han har allerede flere Gange været os forekommende og opmærksom mod os."

„Og hvad om han spørger om mit Navn?" — det trak i Violas Læber — „indtil nu ved ingen, hvem jeg er; og netop da han er her, og jeg mere end før maa skjule mig. Tante, hvad skal vi gjøre?"

Den gamle Dame var bleven betænkelig. Nordheims Tilstedeværelse havde hun ikke husket paa.

„Han vil tro, at dit Navn er det samme som mit; lad ham blive i den Mening; vi har jo ikke bortgivet os for mere end denne Tur."

Viola tav.

Skulde hun virkelig lade den fremmede i den Tro, at hun var fri? Udtrykket i hans Øjne var ikke undgaaet hendes Opmærksomhed; der brændte en farlig Ild deri, som manede hende til at være forsigtig.

Hun beroligede sig med, at de kun vilde se lidt til hende, det skulde hun nok sørge for. Men den Plan var lettere at lægge end at følge.

Hvor de end gik, dukkede bestandig Bieneck op. Han syntes næsten lige saa overrasket som de, lo over det lykkelige Tilfælde og sluttede sig til dem.

Viola deltog i Begyndelsen slet ikke i Samtalen; kold og stolt gik hun ved Siden af. Men efter nogle Dages Forløb følte hun sig uvilkaarlig draget ind i de andres Samtale, og snart var det Tante Lea, som overtog den stumme Rolle.

Bieneck forstod at føre en Samtale let og utvungen. Han var en Mand, der havde læst og lært meget og vidste Besked paa alle Omraader. Viola forstod at vurdere en aandrig Samtale. Hvor længe havde hun ikke maattet renoncere paa det!

Saaledes gik tre Uger. Bieneck var Damernes stadige Ledsager, og der var et eget ubevidst Trylleri for dem i denne Mands Nærværelse.

* * *

Men endelig kom den Dag, da Viola vaagnede til Bevidsthed om, at hun maatte fly hans Selskab. En bitter Følelse greb hende.

Det var atter hendes Mand, der gjorde hende denne Omgang, den eneste, hun havde fundet Behag i, umulig. Bundet, lænket til alle Sider!

Tante Lea blev meget overrasket, da Viola en Morgen meddelte hende, at hun vilde komme alene og noget senere ned til Stranden, Tante Lea maatte gaa i Forvejen.

Hun gik ogsaa senere, men i den modsatte Retning. Ad den stærkt befærdede Vej ilede hun hurtig afsted, til hun havde naaet den menneskefattige Strand. Kun nogle faa Mennesker var her. Et Par fattige Drenge vadede omkring i Vandet; endelig naaede hun et Sted, hvor Sandet dannede en lille Høj.

I Skyggen af denne satte hun sig ned, med Solskjærmen opslaaet og en Bog i Haanden. Her kunde hun uforstyrret.

Pludselig naaede Lyden af Stemmer hendes Øre, de kom fra den anden Side af Højen. Man havde aabenbart ikke bemærket hende.

Hun ventede rolig, kun den lette Skjælven af hendes Hænder røbede hendes Sindsbevægelse.

„Her er en udmærket Plads, Hr. Nordheim. Lad os prøve at male det Skib derude. Folkene fisker og vil sikkert blive i den Stilling en Stund."

„Ja, Baronesse, her er Deres store Solskjærm og Stativ feli. Men denne Gang vil jeg slet ikke hjælpe, De skal prøve en Gang alene."

Et Øjeblik herskede Taushed, saa lød den barnlig-klokkere Stemme igjen:

„Ved De hvad, Hr. Nordheim, Deres ny Ven er ikke efter min Smag."

„Min ny Ven? Jeg har kjendt Linden lige fra min Barndom, han er i et og alt en respektabel Karakter og troefast Ven. Hvad har De at udsætte paa ham?"

„Skal jeg bekjende? Men jeg frygter, at jeg vil synke i Deres Agtelse; han er mig altfor fortræffelig."

„Det var ogsaa en Bebrejdelse! Jeg vilde ønske, en hver kunde gjøre mig den."

„Jeg holder meget mere af Dem; ekstra gode Mennesker er min Skræk, men De har ogsaa forandret Dem meget. Den Gang vi var paa Waldheim, var De saa lystig og livsglad."

„I et Aar kan meget forandre sig, Baronesse."

Det forekom Viola som noget pludselig døde i hendes Stemme, den lød saa tvungen og alvorlig.

„Ja," var det sagte Svar, „De er bleven meget ulykkelig; aa, hvor jeg vilde ønske De var som den Gang. Allerede for Deres kjære Moders Skyld, hun lider lige som De...."

„Baronesse, skal vi ikke hellere lade det Thema ligge?"

„Da vi en Gang er ved det, saa lad mig sige Dem, hvor ondt det gjør mig, hvor meget jeg føler for Dem."

Gjennem Naziedas Stemme klang Taarer.

„Nej, afbryd mig ikke. Aa, var De dog den Gang bleven paa Waldheim, da jeg bad Dem derom, hvor meget vilde da ikke have været anderledes."

Hun tav.

Viola lyttede med aandeløs Spænding, men alt forblev stille.

Endelig tog Naziedda igjen Ordet:

„De er vred; jeg skulde ikke have talt saaledes. Tilgiv mig."

Hvor sød og indsmigrende hendes Stemme dog lød.

„Nej, Baronesse, jeg er ikke vred paa Dem; hvorfor skulde jeg være det, jeg ved jo, at det kun er Medfølelse og Kjærlighed til min Moder, der taler ud af Dem, men jeg beder Dem indstændig aldrig mere at berøre dette over for mig. Forresten tænker jeg paa i Løbet af dette Aar at rejse til Felseneck. Det er ikke saa galt, som De synes at formode. Tag De blot aldrig en Kunstner til Mand, De ser et Eksempel i mig, man kan ikke holde den Slags Folk fast."

„De vil ikke have min Medlidenhed, saa vil jeg ikke paanøde Dem den, men skuffe mig kan De ikke, Hr. Nordheim. Den dybe Fure mellem Deres Øjenbryn og de enkelte Sølvstænk i Haaret vidner imod Dem. Nej, tal ikke mere, jeg ved, De er vred. Se hellere her paa dette Spejl, jeg kan ikke faa det rigtig."

„Tillad mig!"

Viola rejste sig langsomt og saa over. Der var de begge.

Hugo bøjede sig over Naziedda; hun havde lagt sin Skitsebog i Skjødet, han tog Blyanten fra hende og begyndte at tegne. Nogle faa Streger var nok, saa rakte han hende den igjen.

Deres Blikke mødtes, og den unge Dame brød ud i en sølvklar Latter.

„Se ikke saa alvorlig ud, De kan ikke være vred længere. Tag den skrækkelige Fure væk, og jeg skal love Dem fra i Dag af at beundre og rose Deres Ven Linden. Er det ikke meget?"

Hun lagde Hovedet lidt paa Siden og saa op til ham.

Nu lo ogsaa han.

„De ved, at jeg er Voks i Deres Hænder. Hvem kan De ikke vikle om en Finger, findes der et saadant Menneske i Verden?"

Viola rejste sig. Hendes Ben rystede. For første Gang kom den Tanke op i hende, at de Baand, som hun daglig klagede over, ogsaa kunde trykke hendes Mand.

Hun kastede endnu et Blik paa de to, saa gik hun derfra med stærkt bankende Hjerte. Men i næste Øjeblik følte hun en vis Skadefryd. Ikke hun alene led og kjæmpede, ogsaa han. Hun havde forlængst tilstaaet for sig selv, at hun havde gjort ham bitter Uret med hin Bebrejdelse, men hvad havde det at betyde, var det ikke bedre, de levede adskilt fra hinanden? Hun elskede ham ikke, hun hadede ham, og han hende. Hun havde set tilstrækkeligt, ogsaa han længtes efter sin Frihed for den unge Piges Skyld med det rødgyldent skinnende Haar og de brune Barneøjne.

(Fortsættes.)